

Október, o mesiac skôr

Alex nebola ďaleko od Tarinho bytu. Na začiatku svojho prvého ročníka sa po týchto uliciach vozila s Darlingtonom, kráčala po nich, keď prenasledovala Tarinho vraha. Bolo to v zime, keď konáre stromov už zhodili listy a na malých dvo-roch ležali špinavé kôpky zatvrdnutého snehu. V stále teplých dňoch na začiatku októbra to v tejto štvrti vyzeralo lepšie, okraje striech zjemňovali mračná zelených lístkov, po pletivových plo-toch sa šplhal brečtan a vo svetle pouličných lúč, ktoré vrhali na svet v zamatových súmračných hodinách zlaté kruhy, vyze-ralo všetko príjemne a snovo.

Stála v tieňoch medzi dvoma radmi domov a sledovala uli-cu pred Taurus Cafe, budovou z hrudy tehál bez okien, zdobe-nou pútačmi sľubujúcimi lotériu a pivo. Odniekiaľ zvnútra po-čuť dundenie hudby. Pod lampami trkotali skupinky fajčiarov, aj napriek nápisu pri dverách, na ktorom stálo: *Nepostávať, cho-dieva tadiaľto polícia*. Za ruch bola vďačná, no skutočnosť, že ju uvidí prichádzať a odchádzať toľko ľudí, ju až tak netešila. Bolo by lepšie prísť sem cez deň, keď bude ulica prázdna, to si však dovoliť nemohla.

Vedela, že bar bude plný sivých, ktorých lákal pot, kopa tiel natlačených jedno na druhom, vlhké cinkanie pivových fliaš. Chcela mať nejakého poruke.

Tam – sivý pri hádajúcom sa páre, aj v ťaživom teple pridl-
hého leta v bunde a čapici. Nadviazala s ním očný kontakt a pri
pohľade na jeho detskú tvár sa zháčila. Zomrel mladý.

„*Len podť sem k nám,*“ zaspievala si popod nos a potom si
znechutene odfrkla. Nemohla tú hlúpu pesničku dostať z hla-
vy. Keď odchádzala z internátu, spievala ju na dvore nejaká
a cappella skupina.

„Prečo s tými chujovinami otravujú už teraz?“ pošťožova-
la sa Lauren, keď triedila škatule s platňami. Plavé vlasy mala
po lete strávenom ako plavčička ešte svetlejšie.

„Je to Irving Berlin,“ podotkla Mercy.

„To je mi fuk.“

„Navyše je to rasistické.“

„Spievate rasistické chujoviny!“ zakričala Lauren z okna
a pustila na gramofóne AC/DC s hlasitosťou na maximum.

Alex si užívala každú minútu. Prekvapilo ju, ako jej Lauren
a Mercy počas leta chýbali, ako jej chýbalo ich kecanie a klebe-
tenie, spoločné stresovanie nad úlohami, hádky o hudbe a oble-
čení, všetko to, čo pre ňu bolo ako lano, ktorého sa mohla chytiť
a vrátiť sa do obyčajného sveta. *Toto je môj život*, pomyslela si,
keď ležala schúlená na gauči pred hlučným ventilátorom a sle-
dovala, ako Mercy vešia hviezdičkovú reťaz nad kozub v ich
novej obývačke, ktorá bola oveľa väčšia ako v stiesnenom in-
tráku v Starom areáli. Vzali si so sebou gauč a sklápacie kres-
lo, konferenčný stolík, ktorý spoločne poskladali na začiatku
prvého ročníka, toaster a zdanlivo nekonečnú zásobu sušienok
Pop-Tarts, čo im poslala Laurenina mama. Alex na konci škol-
ského roka požiadala Léthé o bicykel, tlačiareň a nového súk-
romného učiteľa. V spolku jej radi vyhovelí a ona ľutovala, že
si nevypýtala viac.

Ich prvácky internát v Starom areáli bol najkrajšie miesto, kde Alex kedy žila, ale budova Jonathan Edwards College pôsobila ozajstne, pevne a elegantne, trvalo. Páčili sa jej vitrážové okná, kamenárske práce po celom dvore, ošúchané drevené podlahy, zdobený kozub, v ktorom sa síce nedalo zakúriť, ale skrášlili ho sviečkami a starým glóbusom. Páčil sa jej dokonca aj malý sivý v staromódnom oblečení, chlapec s hlavou plnou kučier, ktorý rád sedával v konároch nad stromovou hojdačkou.

Delila sa o spálňu s Mercy, pretože Lauren vyhrala losovanie o vlastnú izbu. Alex si bola istá, že podvádzala, ale veľmi jej to neprekážalo. Keby mala izbu sama pre seba, ľahšie by sa jej odchádzalo a prichádzalo, no ležať v noci v posteli a počúvať z opačnej strany miestnosti Mercino odfukovanie bolo istým spôsobom upokojujúce. Aspoň už nemali poschodové posteľe.

Plánovala, že tých pár hodín, kým bude musieť ísť dohliadať na rituál v Knihe a hadovi, strávi s Mercy a Lauren, bude počúvať platne a snažiť sa ignorovať otravné *mmm óóó* spevákov, ktorí mrzачili *Alexander's Ragtime Band*.

Len pod' sem k nám. Aj ty pod' k nám. Nech nás ragtime spriatelí.
Ale potom prišla správa od Eitana.

Takže teraz pokukovala po Taurus Cafe. Chystala sa vystúpiť z tieňov, keď ju ticho a ladne ako predátor z morských hlbín obišlo čierno-biele policajné auto. Bliklo svetlami a krátko zahúkalo, aby potvrdilo, že tadiaľto newhavenská polícia naozaj chodíeva.

„Veď dobre, nepojeb sa,“ zašomral niekto, ale ľudia sa rozprchli, vrátili sa do podniku alebo sa rozliezli po chodníku k autám. Noc bola ešte mladá. Stále mali dosť času nájsť si inú párty, natrafiť na niečo dobré.

Alex sa nechcela zamýšľať nad policajtmi, nad tým, že by ju chytili, či nad tým, čo by povedal Turner, keby ju zatkli za vlámačku alebo dokonca za napadnutie. Detektív sa jej neozval od konca prvého ročníka a pochybovala, že by ju rád videl aj za tých najlepších okolností.

Keď policajné auto zmizlo, uistila sa, že nemá na chodníku žiadnych svedkov, a prešla po ulici ku škaredému bielemu dvojpodlažnému domu iba pár budov od baru. Vtipné, že všetky smutné miesta vyzerali rovnako. Preplnené smetiaky. Dvory plné buriny a verandy zahádzané bordelom. *Dostanem sa k tomu alebo možno ani nie.* Ale na príjazdovej ceste pred týmto konkrétnym domom stál nový pikap so špecifickou poznávacou značkou: ODMNOUT. Aspoň vedela, že je na správnom mieste.

Z vrecka džínsov vytiahla pudrenku so zrkadielkom. Keď práve pre Dawesovú neprechádzala nekonečné newhavenské kostoly, trávila leto hrabaním sa v zbrojnici Il Bastone. Vravela si, že je to dobrý spôsob, ako márnif čas, oboznámiť sa s Léthé, možno si omrknúť, čo by stálo za ukradnutie, keby bolo treba, ale pravdou bolo, že keď kutrala v skrinkách v zbrojnici a čítala si malé, ručne písané kartičky – *Ozymandiasov koberec; Monzúnové krúžky na privolávanie dažďa, neúplné; Palillos del Dios* –, cítila pri sebe Darlingtona, ako jej nazerá cez plece. *Tými kastanetami zapudíš poltergeista, Sternová, ak na ne budeš hrať v správnom rytme. Ale aj tak ti z toho sčernejú prsty.*

Bolo to upokojujúce a znepokojujúce súčasne. Do jeho vyrovnaného hlasu učenca sa vždy nakoniec vkradli výčitky. *Kde si, Sternová? Prečo nechodíš?*

Alex pokrúžila plecami, snažila sa umlčať svedomie. Muse-la sa sústrediť. V to ráno pridržala zrkadielko pred televíziou a pokúsila sa zachytiť čaro z obrazovky. Nebola si istá, či jej to vyjde, ale vyšlo to. Teraz ho otvorila a nechala sa zahaliť ilúziou. Vycupitala po schodíkoch na verandu a zaklopala.

Muž, ktorý otvoril dvere, bol veľký a svalnatý, s krkom hrubým a ružovým ako šunka z animáku. Alex si ani nepotrebovala pozrieť fotku v mobile. Stál pred ňou Chris Owens, známy aj ako Oddman, so záznamom v registri dlhým ako on sám a dvojnásobne širokým.

„No doriti,“ vyhrkol, keď zbadal vo dverách Alex, s pohľadom upretým nad jej hlavu. Očarovaná merala o tridsať centimetrov viac.

Zdvihla ruku a zamávala.

„Ako... ako vám pomôžem?“ vypadlo z Oddmana.

Alex kývla hlavou k vnútrajšku domu.

Oddman pokrútil hlavou, akoby sa prebúdzať zo sna. „Jasné, samozrejme.“ Odstúpil a dramaticky mávol rukou na privítanie.

Obývačka bola prekvapivo uprataná: halogénová lampa v kúte, veľký kožený gauč s ladiacim sklápacím kreslom pred obrovskou plochou obrazovkou, na ktorej bežal športový kanál. „Dáte si niečo na pitie alebo...“ Zaváhal a Alex vedela, čo sa mu preháňa hlavou. Existoval iba jeden dôvod, prečo by sa mu v štvrtok večer – alebo v akýkoľvek večer – zjavila na prahu celebrita. „Zháňate fet?“

Ak by Alex potrebovala ďalší dôkaz, že je na správnom mieste, práve ho dostala. „Visíš dvanásťtisíc.“

Oddman prudko ustúpil, akoby náhle stratil rovnováhu. Pretože počul Alexin hlas. Neobťažovala sa ho maskovať a nesúlal medzi jej hlasom a čarom Toma Bradyho zo zrkadielka spôsobil, že ilúzia sa zachvela. Nezáležalo na tom. Alex potrebovala mágiu iba na to, aby sa nenápadne dostala k Oddmanovi domov.

„Doriti, čo...“

„Dvanásťtisíc,“ zopakovala Alex.

Teraz ju už videl v jej skutočnej podobe – ako drobnú babu, ktorá mu stála v obývačke, s čiernymi vlasmi s cestičkou uprostred, takú chudú, že by mohla prekĺznuť pomedzi dosky podlahy.

„Doriti, neviem, čo si zač,“ zahučal, „ale si na nesprávnej adrese.“

Vykročil k nej, miestnosť sa pri pohybe jeho mohutnej postavy chvela.

Alex švihla rukou k oknu, k chodníku pred Taurus Cafe. Sivý v čapici vletel do nej a ona zacítila chuť jablkových žuvačiek cukríkov, pach dymu z trávy. Jeho duch na ňu pôsobil nespokojne a horúčkovo ako vták, ktorý znova a znova vráža do okennej tabule. Ale sila, ktorou disponoval, tam bola v celej svojej dravosti. Alex zdvihla ruky a oprela sa dlaňami do Oddmanovej hrude.

Veľký chlap odletel. Jeho telo narazilo do telky, roztrieštilo obrazovku a zhodilo ju na zem. Alex nemohla poprieť, že ukradnúť sivému silu, byť na okamih nebezpečná, jej padlo dobre.

Prešla po miestnosti, zastala nad Oddmanom a čakala, kým sa jeho omámené oči rozjasnia.

„Dvanásťtisíc,“ zopakovala. „Máš týždeň na to, aby si ich zohnal, inak sa sem vrátim a dolámem ti kosti.“ Hoci mu už teraz možno nalomila hrudnú kosť.

„Nemám ich,“ zastonal Oddman a rukou si pošúchal hruď. „Moja sestra má dieťa...“

Alex takéto výhovorky poznala – sama ich používala. *Moja mama je v nemocnici. Mešká mi výplata. Potreboval som v aute vymeniť prevodovku a nemôžem ti zaplatiť, ak nebudem mať ako chodiť do práce.* V skutočnosti nezáležalo na tom, či sú alebo nie sú pravdivé.

Čupla si. „Chápem ňa. Naozaj. Ale ty máš svoju prácu a ja zase svoju. Dvanásťtisíc dolárov budúci piatok, inak ma za tebou pošle znova, aby som z teba urobila exemplárny príklad pre každého malého dílera v okolí. A ja niečo také spraviť nechcem.“

Naozaj to nechcela spraviť.

Zdalo sa, že jej Oddman verí. „Má... má na teba niečo?“

„Dost, aby som sem prišla dnes a aby som sem aj vrátila.“ Náhle jej v spánkoch zapulzovala bolesť a v ústach jej vybuchla prehnane sladká chuť jablkového cukríka. „Ty vole, chlape. Vyzeráš hrozne.“

Alex chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že to vyslovila ona – hlasom niekoho iného.

Oddman vyvalil oči. „Derrick?“

„No jasné!“ To nebol jej hlas, to nebol jej smiech.

Oddman sa načiahol k jej plecu, ruka sa mu triasla od niečoho medzi úžasom a strachom. „Ale ty... Bol som na tvojom pohrebe.“

Alex vstala, no takmer stratila rovnováhu. V rozbitej obrazovke zbadala svoj odraz, ale človek, ktorý na ňu hľadel, nebolo vycivené dievča v tričku bez rukávov a džínsoch. Bol to chalan v čapici a bunde.

Vypudila sivého zo seba. Na okamih hľadeli jeden na druhého – ona a Derrick, podľa všetkého. Nevedela, čo ho zabilo, a ani to vedieť nechcela. Nejakto sa predral do popredia jej vedomia, prevzal kontrolu nad jej tvárou, jej hlasom. A ona nič z toho nechcela.

„*Bela Lugosi je mŕtvy*,“ zavrčala naňho. Cez leto sa z toho stali jej obľúbené slová smrti. Sivý zmizol.

Oddman sa tisol k stene, akoby sa v nej mohol stratiť. Oči mal plné slz. „Doriti, a to bolo čo?“

„Tým sa netráp,“ odvetila. „Len zožeň tie peniaze a nič podobné sa už nezopakuje.“

Želala si, aby to bolo také jednoduché.

Rete mirabile

Pôvod: Galway, Írsko; 18. storočie

Darca: Kniha a had, 1962

Študenti túto „úžasnú sieť“ získali okolo roku 1922. Nie je známy presný dátum pôvodu ani jej tvorca, ale podľa ústnych podaní pravdepodobne vznikla použitím mágie keltských piesní alebo možno seidu (pozri severská morská obryňa Rán). Z analýz vyplýva, že sieť samotná je z obyčajnej bavlny prepletenej s ľudskými šľachami. Sieť sa hádzala do mora pripevnená o kolík na pobreží, keď sa počas plavby stratil niečí blízky. More na druhý deň ráno vyplavilo jeho telo, čo niektorým používateľom prinieslo útechu, no inými, vzhľadom na možný stav ostatkov, otriaslo.

Darovaná knihou a hadom po neúspešných pokusoch nájst konkrétne mŕtvolu.

*z Katalógu zbrojnice Léthé, revidovaného
a editovaného Pamelou Dawesovou, Okulom*

Čím to je, že chlapci z knihy a hada sa nevedia postarať, aby niečo fungovalo tak, ako má? Najprv vzkriesia kopu námorníkov, ktorí hovoria iba po írsky. Potom vyprázdnia svoje nezanedbateľne veľké pokladnice, aby sa dostali k osvedčene pravému listu z egyptskej Strednej ríše, ešte než naň nahrabe peniaze VI-čia hlava. Ten list použijú na oživenie kráľa. Ale kto sa zjaví, keď ho u seba v hrobke spália? Na dvere im nepríde zaklopať Amenhotep ani starý dobrý Tutanchamón, dokonca ani bezhlavý Juraj Prvý, ale Elvis Presley – unavený, celý spuchnutý a s chuťou na sendvič s arašidovým maslom a banánom. Mali čo robiť, aby ho dostali späť do Memphisu bez toho, aby si to niekto všimol.

*z denníkov člena Léthé Deza Carghilla
(Branford College, '62)*
